✠

SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS, ET DOMINI NOSTRI DOMINI

BENEDICTI

DIVINA PROVIDENTIA PAPÆ XIV.

CONSTITUTIO

SUPER DESIGNATIONE CONFESSA-riorum extraordinariorum pro Monialibus.

HISPALI, M.DCC.XLVIII.

Ex Typographia D. Florentii Joseph de Blàs & Quesada, ejusdem Civitatis Typographi Majoris.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

SERVUS SERVORUM DEI,

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

PASTORALIS curæ Nobis impositæ munus hanc inter alias sollicitudinem à Nobis exposcit; ut pusillorum animis in afflictione & angustia constitutis opportuna solatia, ac remedia afferre non negligamus, quorum ope interiorem conscientiæ tranquillitatem recuperare, aut conservare valeant, sine qua impossibile est debitam Omnipotenti Deo servitutem alacri, & prompta affectione exhibere. Hujusmodi angoribus, & afflictionibus confici passim constat Religiosas Mulieres in Claustris degentes, quibus certus & unicus Sacramenti Pœnitentiæ Minister á Monasterii Prælato ad tres ut minimùm annos designari solet; cui si aliquando, præ pudore, vel alia quapiam de causa, non omnes conscientiæ suæ recessus aperire audeant, atque ideò Confessiones integritati detrahere incipiant, in barathrum perditionis æternæ se ipsas miserè conjiciunt. Quod sanè haud rarò evenire, satis Nobis exploratum, atque compertum est, tùm ex iis, quæ in Apostolicæ Pœnitentiariæ Officio tractari vidimus, dum olim in minoribus constituti plurium annorum spatio munus Doctoris in Decretis in eodem Officio sustinuimus; tùm etiam ex iis, quæ in Episcopalis Anconitanæ primùm, deindè in Metropolitanæ Bononiensis Ecclesiæ regimine, frequenti usu cognovimus; tùm demùm ex his, quæ sæpiùs ad Nos in Petri Cathedra octavum jam annum Dei miseratione residentes, deferri contingit, sive ex parte diversarum hujusmodi Monialium, quæ animarum suarum angustias paternis oculis Nostris identidem subjicere coguntur, sive ex parte Venerabilium Fratrum Nostrorum Ecclesiarum Antis-

Vigilantia Pontificis in procuranda conscientiarum serenitate.

Præcipuè in Monialibus, quæ certum habent Confessàrium.

Antistitum, qui Nobis earundem Monialium in suis Dioecesibus existentium calamitates, ex præallegata causa ortás, aut viva voce, aut per Literas non semel repræsentarunt, ac super ea re Apostolicæ providentiæ opem postularunt. Hinc est, quod Nos earum spiritualibus indigentiis per hanc nostram perpetuò valituram Constitutionem opportunè prospicere volentes; non quidem intendimus consultissimam illam, & veteris disciplinæ auctoritate roboratam Legem tollere, aut abrogare, qua generalitèr statutum esse dignoscitur, ut pro singulis Monialium Monasteriis unus dumtaxát Confessarius deputetur, qui Sacramentales Confessiones universæ earum Communitatis excipiat, neque liceat unicuique Moniali peculiarem Confessarium pro libitò sibi deligere; sed hoc dumtaxát Nobis propositum est constituere, ut si quando generalis hujusmodi Legis rigor, in peculiaribus casibus, non sine animarum detrimento, aut periculo servari posse videatur; in promptu sit opportunæ dispensationis, & indulgentiæ remedia occurrentibus necessitatibus admovere.

Ideó firma remanente lege de unico Confessario ordinario.

De extraordinariis opportunitiùs decernit, ut infrà.

Sanè jam dudùm Sanctus Thomas Aquinas Scholarum Princeps, Ecclesiæque Doctor, *in Supplemento tertiæ Partis, quæst.* 8. *art.* 4. *ad sextum*, sive *in quartum sententiarum*, ex quo Commentario desumptum est hujusmodi *Supplementum*, hoc Superioribus monitum dedit, ut Subditis suis, quibus certum & unicum Confessarium designare solent, haud difficultèr licentiam concedant confitendi peccata sua alteri Sacerdoti; propterea, quod multi infirmi & imbecilles animo reperiuntur, qui potiùs eligerent sine sacramentali expiatione ex hac vita migrare, quam ipsa peccata certo alicui Sacerdoti à Superiore designato aperire. Jam verò Sacrosancti Concilii Tridentini Patres, hanc legem districtè sanxerunt, *sess.* 25. *cap.* 10. *de Regular.* ut Episcopi, aliique Monasteriorum Prælati, subjectis sibi Monialibus Confessarium extraordinarium, duabus, aut tribus vicibus in singulos annos, exhibere debeant, per hæc verba: *Præter ordinarium autem Confessorem, alius extraordinarius ab Episcopo, aut aliis Superioribus, bis, aut ter in anno offeratur, qui omnium confessiones audire debeat.* Quod quidem non alia de causa præscriptum fuit, quám quia satis constabat, nonnullas aliquando Moniales esse, quæ nulla ratione adduci possunt, ut aliquod peccatum suum ordinario Confessario confiteantur; adeò ut necesse omninò sit, alterius Confessarii copiam ipsis suppetere, ut apud hunc de peccatis suis integrè, ritè, atque utilitér confiteri possint. Id ipsum probè ani-

Sententia Divi Thomæ Aquinatis pro concessione Confess. extraordinar.

Decretum Concilii Tridentini, ut deputentur bis, aut ter in anno.

animadvertit Magnus Ecclesiæ Dei Sacerdos S. Carolus Borromæus, qui prædicti Concilii Tridentini absolutionem ope sua plurimùm juvit, ejusque executionem, & observantiam in sua Mediolanensi Civitate & Provincia non sine immensis laboribus & curis invexit; Is enim hac de re ita decrevit: *Præterea Superiores, ex decreto Sacri Tridentini Concilii, quotannis idoneum Confessorem extraordinarium Monialibus sibi subjectis exhibeant, cui curent, ut universæ confiteantur, ut quæ hujusmodi indigent medicina, propter aliquem occultum animæ morbum, neque ipsæ eam postulare, aut accipere ab usitato Confessore unquam auderent, liberiùs mederi suis malis possint, ac Diaboli laqueos evadere, unà cum reliquis Confessario novo sua peccata confitendo*: uti legere est *in Actis Ecclesiæ Mediolanen. impress. anno* 1599. *pag.* 53. *in Editione autem Lugdunensi, tom.* 1. *pag.* 46.

Porrò quicumque Conciliaris Decreti sensus penitiùs introspexerit, non modó salutarem illius providentiam facilè agnoscet; sed & circunspectam ejusdem æquitatem mirari debebit. Superioribus enim tantummodò injungitur, ut duabus, tribusvè vicibus infrà annum, Confessarium extraordinarium Monialibus exhibeant; *bis, aut ter in anno offeratur*; Hujusmodi autem Confessarius jubetur earum omnium confessiones excipere, quotquot idem confiteri velint: *Qui omnium confessiones audire debeat.* Neque tamen omnibus & singulis Monialibus præcipitur, ut peccata sua extraordinario Sacerdoti confiteantur. Nihil aliud enim requiritur ab omnibus in Monasterio degentibus, tam scilicèt á Superiorissa, cæterisque Monialibus Professis, atque Novitiis, quàm à Sæcularibus, quæ vel educationis causa, vel alio titulo, in eodem Monasterio cum debitis facultatibus commorantur, nisi ut extraordinario Confessario singulæ se sistant, sive ad Sacramentalem Confessionem apud ipsum, si placuerit, peragendam, sive ad salutaria monita, etiam extra Sacramentalem Confessionem, ab ipso accipienda. Atque ita prudentissimè consultum est, ne, si Moniales aliquæ extraordinarium Confessarium adirent, aliæ autem coram ipso non comparerent, suspiciones, atque oblocutiones excitarentur; & illæ quidem censerentur necessarias habuisse causas, ob quas ad extraordinarii opem confugere coactæ essent; aliæ verò ab hujusmodi necessitatibus, & causis immunes judicarentur. Quam agendi rationem communi Doctorum calculo comprobatam, san. mem. Prædecessor Noster Clemens Papa XI. Edicto suo (quod est *XV.* in

Sanctus Carolus Borromæus Decreti executionem urget.

Deputatio Confess. extraordinar. favorabilis Monialibus.

Quæ solùm tenentur singulæ coram eo se sistere.

in secunda Parte ipsius Bullarii) inviolabilitèr servari mandavit, eandemque omnium Diœcesum consuetudo recepit. Nec aliud Nobis hac in re addendum superest, nisi, ut Venerabiles Fratres nostros Ecclesiarum Antistites enixè hortemur, ut, quamvis Tridentina Synodus de solis Claustralibus Monialibus in præmisso decreto loquatur, nihilominùs eandem disciplinæ formam observent, tâm cum aliis Monialibus, quæ licèt Clausuræ legibus minimé adstrictæ sint, in communitate tamen vivunt; quàm cum aliarum quarumcumque Mulierum, aut Puellarum Cœtibus, seu Conservatoriis, quoties tâm illæ, quàm istæ, unicum Ordinarium Pœnitentiæ Ministrum à Superioribus designatum habeant. Quæcumque enim circa Moniales in rigorosa clausura viventes cavenda sunt, eadem in aliis quibuscumque Mulieribus, sive Regularibus, sive Sæcularibus, in Communitate, aut Collegio degentibus, locum habere possunt; ideòque pari providentia, iisdemque remediis arceri, aut emendari debent. Et nos quidem, quum hanc consuetudinem offerendi Confessarios extraordinarios bis, aut ter in anno singulis tàm Monialium non Claustralium Communitatibus, quàm piis aliarum Puellarum, & Mulierum Cœtibus, & Communitatibus in nostra Civitate, & Diœcesi Bononiensi induxerimus; (qua de re extat Edictum nostrum *num. LVI.* inter Pastorales Institutiones Italico primûm sermone à Nobis vulgatas, deindeque in Latinum conversas) omnibus testari possumus, vel potiùs debemus, uberem spiritualium utilitatum Messem Nos indè evidentèr collegisse.

Pontifex extendi cupit eandem regulam ad omnes Mulierum Communitates.

Dubia quædam circa Concilii Decretum orta declarat.

Quum verò super relati Conciliaris Textus intelligentia nonnullæ quæstiones aliàs excitatæ, eædemque jam pridem per opportuna Sedis Apostolicæ decreta definitæ fuerint, operæ pretium ducimus hujusmodi definitiones ab omnibus, ad quos spectat, omninò tenendas, atque servandas, his nostris Apostolicis Literis complecti, & auctoritatis quoque nostræ robore communitas, in prædictorum omnium notitiam deducere. Et primò quæsitum fuit, ad quem Superiorem pertineat extraordinarium Confessorem Monialibus deputare, atque offerre: Sed facilis fuit responsio, quam Nos quoque decreto nostro ratam habemus; hujusmodi scilicèt deputationem ad eum regularitèr spectare, ad quem pertinet Confessarii Ordinarii electio & deputatio; ideòque Episcopus, sive Ordinarius Loci, qui Monialibus sibi subjectis Confessarium Ordinarium dare consuevit, idem Confessarium extraordinarium bis, aut ter in anno, ad normam Tridentinæ

I.
Ad quem pertineat Confessarium extraordinarium Monialibus offerre.

tinæ Sanctionis, eisdem offerre tenetur; Prælatus verò Regularis, ad quem pertinet Ordinarium Confessarium subditis sibi Monialibus, servata Apostolicarum Constitutionum forma, designare & constituere, ipse etiam eisdem extraordinarium Confessarium in vim præfati decreti, & juxta easdem Constitutiones, duobus, aut tribus per annum temporibus exhibere potest, ac debet. Quæ tamen ideò *regulariter* obtinere diximus; quia si Episcopus aliquis (quod Deus avertat) adeò hac in re negligens esset, ut Monialibus suis, bis, tervè in anno, extraordinarii Confessarii copiam facere prætermitteret, obtendens, ut moris est, nullam hac de re Monialibus ipsis sollicitudinem, aut curam esse; tunc volumus Dil. Fil. nostrum S. R. E. Cardinalem modernum & pro tempore existentem Majorem Pœnitentiarium, statim ac pro parte Monialium hujusmodi requisitus fuerit, Ordinarii Pastoris negligentiam supplere debere, earumque Monasterio extraordinarium Confessarium, ex eorum tamen numero, qui ad excipiendas Monialium confessiones ab ipso Ordinario Loci approbati fuerint, cum omnibus necessariis, & opportunis facultatibus, concedere, & deputare. Quod si Prælatus Regularis eandem Concilii legem de Confessore extraordinario bis, aut ter in anno Monialibus sibi subjectis exhibendo, similiter implere neglexerit, tunc locus fiet Decreto Congregationis S. R. E. Cardinalium ad ipsius Concilii interpretationem, & exequutionem auctoritate Apostolica deputatorum, quo scilicèt eadem Congregatio ad quæstionem ab Episcopo Vercellensi propositam *die* 23. *Augusti anni MDCXXXI.* rescripsit, ut infra: *Episcopus Vercellen. supplicat sibi responderi, an deputatio Confessarii extraordinarii Monialium Regularibus subjectarum spectet ad Ordinarium Loci: Sacra Congregatio censuit, ad Episcopum non pertinere, nisi in casu negligentiæ eorundem Regularium*; ut videre licet *Decretor. libr.* 14. *pag.* 493. Nec aliter respondit quæstionibus ab Episcopis Belgii exhibitis, *die 6. Aprilis anni MDCXLVII.* ut legitur *Decretor. lib.* 18. *pag.* 327. Quæ quidem rescripta & Decreta Nos etiam præsentium tenore, & Apostolica auctoritate, in omnibus, & per omnia approbamus, & confirmamus.

Ordinariorum negligentia suppleri debet à Cardin. Majori Pœnitentiario.

Superiorum verò Regularium, ab Ordinariis locorum.

II.

An Monialibus concedendi sint Cōfessarii peculiarês extra Ordinem.

Quum autem Tridentina Synodus de universa quidem Monialium Communitate, ut supra, decreverit, sed nihil de singulis Monialibus statuerit, ut patet legenti Textum citati capitis 10. utque etiam jam usque ab anno MDLXXXV. judicatum fuit ab ipsa Congregatione Car- di-

dinalium Concilii Interpretum, qui subsequens Rescriptum, quod extat *Decret. lib. 4. pag. 90. Sacra,&c. censuit, extraordinarium Confessorem offerendum non alicui Moniali singularitèr, sed omnibus Monialibus universé, ut omnium confessiones audire debeat; in arbitrio tamen cujusque Monialis esse, ut Confessario extraordinario velit confiteri*: Hinc ortum habuit alterum controversiæ, seu dubitationis caput; an, scilicèt, ubi jam universæ Communitati bis, terve infra annum Confessarii extraordinarii copia facta est, & nihilominùs aliqua Monialis Confessarium peculiarem extra ordinem sibi concedi petit, an, inquam, hujusmodi petitioni sit indulgendum. Id autem primo loco quæsitum fuit, proposito casu Monialis graviter ægrotantis, quæ in mortis periculo, pro spirituali consolatione, postulet, alium Sacerdotem, qui tunc non sit Ordinarius Monasterii Confessor, suprema sibi Ecclesiasticæ pietatis officia, & Pœnitentiæ Sacramentum ministrare. Huic annuendum facile esse, prædicta Congregatio pluries judicavit, ut videre est ipsius *Decretor. libr.* 18. *pagin.* 322. *à tergo*, sub *die 6. Aprilis anni MDCXLVII.* & eodem libro *pag.* 586. *die* 22. *Februarii anni MDCXLIX.* quæ pariter Decreta á Nobis præsentium tenore approbantur, & confirmantur; ut scilicét Episcopi subjectis sibi Monialibus in gravi infirmitate constitutis, & id expetentibus, peculiarem confessarium concedere debeant; iidemque etiam id ipsum præstent erga Moniales Regularibus Prælatis subjectas, quum aliqua ex illis à suo Superiore Regulari hujusmodi gratiam impetrare non potuerit. In hoc autem casu nihil statuitur de Cardinali Majore Pœnitentiario, non ideò, quia nequeat is pro singulis Monialibus idem facere, quod supra diximus eundem pro toto Monasterio facere posse; sed quia tunc, ob temporis angustias, interclusa præsumitur via recurrendi ad ipsius Officium. Quod si nihilominùs ipsius adeundi tempus & modus suppetat; ad eum pertinebit, eàdem prorsús ratione peculiaribus supplicantium necessitatibus providere, quá dictum est superiùs, universæ Religiosæ Communitati ab ipso consulendum esse.

Quid in casu gravis infirmitatis.

Quid in casu insuperabilis reluctantiæ adversús Confessorem ordinarium.

Actum deindè fuit de peculiaribus quibusdam Monialibus, quæ nec corpore infirmæ, nec morti proximæ, Ordinario tamen Ministro confiteri obfirmatè recusant. Istarum quoque animi debilitas commiseranda est, & sublevanda; adeóque, ubi earum reluctantia superari nequeat, Confessarius extra ordinem deputandus est, qui ca-

earum confefsiones peculiaritèr excipiat. Id verò, circa Moniales Epifcopo, feu Ordinariò Loci fubjectas, ab ipfo Ordinario præftari debet. Quod autem ad illas pertinet, quæ Regularium regimini fubfunt, ad Regularem Prælatum pertinet, fervatis fervandis, peculiarem ipfis deftinare Confeffarium ex approbatis ab Ordinario ad confefsiones Monialium; vel fi Sacerdos ille, cui ejufmodi Monialis confiteri cupit, pro illis non fit approbatus, cum ipfo Ordinario agendum erit, ut pro excipienda faltem illius Monialis confefsione, & pro tot vicibus, quot expedire judicabitur, eundem approbet. Sin autem contingat (neque id adeò rarum eft) ut Regularis Superior ad concedendum hujufmodi Confeffarium extraordinarium Moniali communem Confeffarium recufanti nullo pacto adduci pofsit; jam huic cafui provifum eft per Decretum anno MDLXXIII. à prædicta Congregatione Concilii editum, & à fel. record. Gregorio Papa XIII. tunc Apoftolicum Thronum obtinente approbatum, & confirmatum, quod nunc iterùm confirmationis noftræ auctoritate roboramus. Decreti verba relata *libro* 1. *Decretorum ipfius Congregationis, pag.* 66. *á tergo*, hæc funt: *Monialis per aliquod tempus noluit confiteri Confeffariis Regularibus. Dubitatum fuit, an Epifcopus Regienfis poffet dare dictæ Moniali Confefforem alterius Ordinis Regularem, vel Sæcularem, cui illa femel, vel pluriès confiteatur peccata fua, & á quo abfolvi pofsit. Sanctifsimus Dominus Nofter, etiam ex fententia Congregationis Concilii, declaravit, dictum caput decimum ita effe intelligendum, ut etiam pofsit Epifcopus concedere Confeffarium alterius Ordinis, vel Sæcularem.* Prætereà nihil obftat, quo minus ipfa Monialis recurfum habeat ad Cardinalem Majorem Pœnitentiarium, à quo ipfi providendum erit, ut fupra dictum eft, per deputationem Confeffarii ex approbatis ad Moniales, apud quem illa confiteatur.

III.
Quid pro fpirituali confolatione, & profectu.

Quæfitum denique fuit de Monialibus illis, quæ neque ægrotant, neque recufant Ordinarium Pœnitentiæ Miniftrum à Monafterii Prælato pro univerfa Communitate deputatum; verùm pro majori animi fui quiete, atque ulteriori in via Dei progreffu, facultatem petunt confitendi aliquoties Sacerdoti ad excipiendas Monialium confefsiones jam approbato. Qua de re non femel Nobis in minori ftatu degentibus accidit, ut cum aliquibus Epifcopis, aut Regularibus Monialium Superioribus agere debuerimus. Porrò in aliquos ex iis inci-

 di-

dimus plus nimio severos; qui aspera quadam verborum brevitate respondebant, quod quum Moniali postulanti libera fuisset facultas confitendi extraordinario Sacerdoti, qui universæ Communitati non semèl eo anno jam datus fuerat, tunc oportebat eam conscientiæ suæ consuluisse: Quod si oblata commoditate uti noluerat, id sibi imputaret, neque pergeret Superiori molestiam afferre, ut peculiarem Confessarium extra ordinem ipsi concederet. Nobis autem objicientibus, Monialem hujusmodi ad Apostolicæ Pœnitentiariæ Officium facile recursum habituram, ibique haud ægrè impetraturam id, quod ab ipsis Superioribus ei denegatum fuisset; iterúm constantèr respondebant, extraordinarium hujusmodi confessarium, post impletam ab ipsis erga universum Monasterium Tridentini Concilii legem, ab alio quidem concedi posse, sed á se nunquam concessum iri.

Nimius Prælatorum rigor improbatur.

At verò, neque tunc Nobis arridebat, neque profectó nunc Nobis placet rigida isthæc agendi ratio; Persuasum enim habebamus, adeòque habemus, non solùm integræ Communitati, sed singulis etiam Monialibus indulgendum esse in iis rebus, quæ justé & rationabilitèr petuntur, maximè quum illæ ad earum conscientiæ quietem, & securitatem conferre dignoscuntur. Neque sanè hujusmodi postulationes, aut temerè exaudiri, aut sine causa rejici debere censemus; sed inquirendum in primis esset de qualitatibus tûm Monialis, quæ Confessarium extra ordinem petit, túm confessarii, qui ab ea requiritur; ut utrisque diligentèr inspectis, deliberari posit, an illius votis annuendum sit, an non.

Cautelæ adhibendæ memorantur.

Si enim Monialis ex una parte nullum det adversæ suspicioni locum, ex altera veró Confessarius non modò legitimam Ordinarii approbationem, sed etiam commune probitatis testimonium pro se habeat, nullo modo probare possumus tam firmum hujusmodi Prælatorum in renuendo propositum; nec intelligimus, cur post Confessarium extraordinarium integræ Communitati, juxta legem Concilii Tridentini, oblatum, nulla omninò Monialibus singulis spes relinquatur obtinendi peculiarem Confessarium, cujus consilio, & opera, justis fortasè de causis, indigere se arbitrentur.

Sanctus Franciscus Salesius quater in anno indulgebat extraordinarium.

Non ita sanè hac de re sentiebat sapientisimus ille animarum Rector S. Franciscus Salesius, cujus doctrinæ summam ex illius Operibus, tùm editis, tùm manuscriptis, collectam, bon. mem. Joannes Petrus le Camus, Episcopus Bellecen-

censis justo volumine complexus est, cui titulum fecit: *Spiritus Sancti Francisci Salesii.* In hujus compendio, quod ex Gallico in Italicum sermonem conversum Venetiis anno MDCCXLV. pro quarta vice Typis editum est, *part.* 17. *cap.* 6. aperté legitur, quod, quum Beatus Episcopus non ita intelligeret præmissum Concilii Tridentini Decretum, ut vetitum existimaret, Confessarium extraordinarium, pluribus etiam quâm tribus vicibus in anno, Religiosæ Communitati offerre; quæ quidem sententia plures habet suffragatores, quos refert Diana *in Editione coordinata*, *tom.* 7. *tract.* 1. *resol.* 348; non solúm solebat suis Monialibus Visitationis Beatæ MARIÆ Virginis quater in anno, videlicèt in singulis Hebdomadis quatuor Temporum, Confessarium extraordinarium deputare; verùmetiam earum respectivis Superioribus commendatum reliquit, ut singulis Monialibus, quæ non ex animi levitate, neque ex indiscreta affectionis singularitate, Confessarium extraordinarium peculiaritèr peterent, haud se difficiles in eo concedendo præberent. Nec aliter se gerere consuevit Ven. mem. Gregorius Cardinalis Barbadicus, Episcopus Patavinus; Is enim, ut testatur illius quondam Vicarius Generalis Joannes Clericatus in *Tractatu de Pœnitentia*, *decis.* 41. *num.* 7. & Patrum Tridentinorum decretum quoad omnia Monialium Monasteria in sua Civitate, & Diœcesi existentia quotannis re ipsa exequebatur, & nihilominùs exorari se patiebatur â Monialibus, quæ aliquando rationabilibus de causis peculiarem pro se Confessarium expeterent. Hujusmodi regulis, & exemplis nostram quoque agendi rationem in spirituali Monialium regimine conformare curavimus; maximumque utilitatis, & quietis fructum Nos inde percepisse cognovimus. Quapropter Venerabiles Fratres Ecclesiarum Antistites, atque Dilectos Filios quarumcumque Religiosarum Mulierum Rectores hortamur in Domino, & enixè monemus, ut eandem viam, quoad fieri potest, insistere non recusent, & non adeò difficiles se præbeant peculiaribus Monialibus extraordinarium Confessarium aliquando expetentibus; quin potiûs, nisi aut Monialis postulantis, aut Confessarii requisiti qualitas aliter faciendum suadeat; earum justis precibus obsecundare studeant: illud cogitantes, quod etsi liberum sit cuilibet Moniali Cardinalem Majorem Pœnitentiarium adire; cui ea in re facultas cumulativa cum omnibus Locorum Ordinariis à Romano Pontifice tribuitur; nihilominûs

Nec excludebat casus peculiaris indigentiæ Monialium.

Eosdem sensus fovebat Cardin. Barbadicus.

Pontifex hortatur Prælatos, ut justis Monialium petitionibus benignè intendant.

ea

ea est aliquando necessitatis urgentia; ut remedium, quod de longinquo petendum est, non satis tempestivè adveniat: Et quamvis etiam quorumlibet negotiorum expeditiones, quæ in Officio Pœnitentiariæ Apostolicæ fiunt, ab omni vel minima pecuniæ solutione inviolabilitèr sint immunes; non omnibus tamen Monialibus facilé est invenire, qui earum negotia in Urbe procurare velit, &. possit.

IV.
De qualitatibus Confessarii extraordinarii in genere.

Jam verò postrema superest quæstio, nimirûm de qualitatibus Confessarii extraordinarii, qui vel pro universa Monialium Communitate, vel pro aliqua Moniali peculiaritèr deputari debeat. Porrò nullo unquam tempore dubitatum fuit, an in hujusmodi Sacerdote ætatis maturitas, morum integritas, prudentiæ lumen requiratur; quas quidem dotes in eo, qui ad hujusmodi munus adhibetur, necessarias esse, omnes fatentur. Sicut etiam minimé dubitatur, quin idem ab Ordinario Loci specialitèr pro Monialibus approbatus esse debeat, quum hujusmodi approbatio, ex Apostolicarum Constitutionum lege, omninò requiratur non solùm in omnibus, tàm ordinariis, quàm extraordinariis Confessariis, qui Monialibus, etiam Regularibus subjectis, ab earum respectivè Superioribus deputantur; sed etiam in iis, qui â Cardinali Majori Pœnitentiario conceduntur, etiam Apostolica Sede vacante, quo nimirùm tempore amplioribus is pollet facultatibus; ut videre est in nostra Constitutione super illius facultatibus edita, quæ est 95. in Tom. 1. Bullarii nostri, ubi paragrapho 54. eidem conceditur, ut, vacante Sede, *Monialibus Confessarios extra ordinem valeat deputare, si eos ex aliqua rationabili causa petierint, pro earum libitu, inter approbatos ab Ordinario ad audiendas Monialium confessiones, eligendos.*

An semper deputari debeat ex eo Ordine, cujus est Monasterii Prælatus.

Quamobrem ad id dumtaxát redacta est controversia, an scilicèt è Clero Sæculari, an verò é Regulari eligendus sit hujusmodi Confessarius; tùm inter Regulares, an assumi possit ex quolibet Ordine aliás permisso, an verò semper deputari debeat ex ipso Ordine Prælati Regularis, ad quem Monasterii regimen spectat.

Quid de consuetudine.

Sanè pro Monialibus Episcopo immediatè subjectis, regula est, ut Ordinarius earum Confessor sit Sacerdos Sæcularis. Extraordinarium verò ex Ordinibus Regularibus sæpissimé assumi apud plerosque Episcopos usu receptum esse constat; deficiente forsán per singulas Diœceses Sæcularium Presbyterorum ad id muneris idoneorum copia. Regulares autem Prælati Monialibus sibi

sub-

subjectis Confessarium Ordinarium designant è suo ipsorum Ordine; extraordinarium autem etiam ex alio Ordine Regulari deputare possunt, juxta Decretum á sæpé dicta Congregatione Concilii editum *die 26. Septembris anni MDXCV.* ac relatum in *libr.* 8. *Decretorum, pag.* 149. *á tergo*, ubi sic legitur: *Sacra, &c. respondit: Superiores Regulares teneri offerre Confessarium extraordinarium ejusdem Ordinis; alterius veró Ordinis posse quidem, sed non teneri.* Nunquam tamen, quod meminerimus, ullum Sacerdotem Sæcularem, aut diversi Ordinis Regularem, vidimus à Regulari Prælato Monialibus sibi subjectis extraordinarium Confessorem deputari. Denique quum aliquando evenire possit, ut in casu negligentiæ Superioris Regularis, ad Episcopum, ut supra dictum est, pertineat deputatio Confessarii extraordinarii, etiam pro Monialibus Regularium regimini subjectis, nulla ipse lege tenetur ad hujusmodi Confessarium eligendum ex eo Ordine, cujus est Monasterii Prælatus; sed tali casu liberum est illi quemlibet idoneum Presbyterum Sæcularem, aut alterius Ordinis Regularem, ad audiendas earum Monialium Confessiones deputare.

Regulares deputare possunt Confessarios extroordinarios etiam ex alio Ordine, vel Sæcularem.

At quum superioribus annis Apostolicæ Sedi expositum fuisset, pluribus de causis, iisque gravissimis, quas hìc referre opus non est, non tàm opportunum, quám planè necessarium videri, ut Monialium Monasteria Regularium regimini subjecta, semél saltem in anno Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularem, aut è Sæculari Clero Presbyterum haberent; hujus rei examen, jubente fœl. recordat. Prædecessore nostro Innocentio Papa XIII. assumptum fuit â peculiari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in Minoribus constituti in Secretarii munere operam præstabamus; quæque, per annum & ultra, singulis Hebdomadis cogebatur, ad discutienda, & definienda complura Ecclesiasticarum quæstionum capita, quæ deindé inserta sunt in Apostolicis Literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii anni MDCCXXIII. quarum initium est: *Apostolici Ministerii*, quæ etiam san. mem. Prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmatæ fuerunt, per alias similes Literas, datas die 23. Septembris anni MDCCXXIV.

Controversia sub Innocentio XIII. examinata in Congregatione particulari.

Cum autem negotia, quæ in ea Congregatione tractabantur, nullius privatas rationes attingerent, sed de

resti-

Ejus Congregationis Scopus, Tridentini Concilii observantiam instaurare.

restituenda potissimum Tridentini Concilii observantia in quibusdam Catholici Orbis Regionibus, ut ferebatur, non parùm labefactata, unicè ageretur; necessarium minimè judicatum fuit, aliquem velut in judicium vocare, ad deducenda jura, si quæ sibi adversùs illa, quæ decernenda viderentur, competere forsán putaret. Sed Nostra peculiaris cura erat, ad singula proposita capita totidem Dissertationes, unicuique ex præfatis Cardinalibus exhibendas, elucubrare; ad demonstranda videlicèt fundamenta illius disciplinæ, quæ in usum revocanda censebatur. Nec aliter se res habuit, quum in eadem Congregatione, ut præfertur, in deliberationem venit, an decernendum foret, ut Regulares Monasteriorum Prælati, una saltem ex tribus vicibus, quibus extraordinarium Confessarium Monialibus, sibi subjectis in annos singulos exhibere debent, aliquem Sæcularem, aut alterius Ordinis Regularem Presbyterum ad id deputare tenerentur, utque ipsis hac in re deficientibus, liberum esset Episcopis Locorum Ordinariis eorum defectum supplere, & emendare.

Nihilominùs in hoc casu admissi sunt Regulares ad contradicendum.

Verùm quum Regularibus innotuisset, à prædicta Congregatione conditum esse Decretum eorum intentioni contrarium, utpotè qui minimé adstringi volebant ad hujusmodi annuam deputationem Confessorum extraordinariorum é Clero Sæculari, vel ex aliis Ordinibus; nonnullarum Religionum Procuratores Generales petierunt admitti ad deducendas rationes, quas hujusmodi Decreto obstare putabant; Cumque id facilé impetrassent, ac suam, totiusque Cœtus Regularium causam per eximios illius temporis in Romana Curia Advocatos defendi curassent; sed nihilominùs prædicta Cardinalium Congregatio in priori sententia permansisset; placuit præfato Prædecessori Innocentio, antequam Decretum hujusmodi approbatione sua confirmaret, aliorum Cardinalium sententias audire. Itaque exclusis illis omnibus, qui ex ipsius Pontificis deputatione in præcedentibus Sessionibus per annum integrum negotia discusserant; aliisque advocatis Cardinalibus, quibus exhiberi secretò fecerat conscriptarum allegationum exempla; Nobis etiam adesse jussis, qui rationum momenta à priori Congregatione præ oculis habita, si opus esset, exponere possemus; novam Cardinalium Congregationem ex improviso coram se convocavit, in qua iterùm proposita quæstio diligentèr, ac maturè discussa fuit; ac demùm ipse Pontifex, de ipsius Congregationis consilio,

Novæ cautelæ à Pontif. adhibitæ.

&

& assensu, super hac re decrevit, ut sequitur: *Cumque ex eodem Concilio Tridentino Confessor extraordinarius bis, aut ter in anno offerri Monialibus debeat, qui omnium Confessiones audiat; si in posterùm Superiores Regulares, quoad Monasteria ipsis subjecta, toties prædictum extraordinarium Confessorem deputare neglexerint, vel si etiam ex proprio eodem Ordine semper deputaverint, nec saltem semèl in anno ad id munus elegerint Sacerdotem aut Sæcularem, aut Regularem alterius diversi Ordinis professorem, in his casibus Episcopi, pro sui arbitrio, & conscientia, deputationem hujusmodi facere possint, nec illa quovis titulo, aut prætextu, â Superioribus Regularibus valeat impediri.*

Tenor resolutionis à Pontifice tunc edita.

Perscriptum sanè fuit hujusmodi Decretum ea occasione, qua agebatur de restituenda in certis quibusdam Regionibus Ecclesiastica disciplina ad formam Concilii Tridentini; verùm ipsius Decreti vigor ad eas dumtaxàt Regiones minimé restrictus fuit; quum & animarum pericula, quæ ex perpetua Confessorum ejusdem Ordinis deputatione timebantur, in omnibus Monasteriis Regularium regimini subjectis, locum habere possint; & quæcumque adversús Decretum ipsum adducta fuerunt, ex generalibus Ordinum Statutis, & ex Constitutionibus Monialium Regularibus subjectarum, fuerint desumpta. Cumque judicatum fuerit, ea omnia nequaquam obstare, quo minús ita decerneretur; sequitur, ut, quamvis eidem Decreto causam dederint peculiarium quarumdam Regionum necessitates Apostolicæ Sedi eo tempore expositæ, illud tamen generale sit, & universos per Orbem Regulares Monasteriorum Monialium Prælatos afficere debeat. Cum verò deindè alter laudatus Prædecessor Benedictus XIII. Innocentii Literas in forma specifica confirmarit, Nobis constat, illius mentem fuisse, ut hujusmodi Decretum universalis, & inviolabilis legis vim obtineret. Super quo nihilominûs ne ulla apud aliquos supersit dubitatio; Nos ipsi, præsentium Literarum vigore, ac Motu proprio, & certa scientia; deque Apostolicæ potestatis plenitudine, ipsum relatum Innocentii Prædecessoris Decretum, statutum, mandatum, atque præceptum, ad omnia per Orbem ubique existentia, & Regularium regimini subjecta Monialium Monasteria, quatenùs opus sit, expressè extendentes & ampliantes; decernimus atque statuimus, ut singulis annis, incipiendo à proximo millesimo septingentesimo quadragesimo nono à Nativitate Domini de-

Ea generalis est, & ubique observanda.

Pontifex eam expressè extendit ad omnia Monasteria Regularibus subjecta, cum præcepto, &c.

decurrendo, Regulares Monasteriorum Prælati teneantur, bis, aut ter in anno Confessarium extraordinarium universis Monialibus in iis degentibus offerre; si verò ipsi forsán hujusmodi Confessarii extraordinarii deputationes intra præscripta tempora omiserint, vel semper proprii Ordinis Regularem Sacerdotem ad hunc effectum deputaverint; ita ut præfatæ Moniales semèl saltem in anno Confessarium extraordinarium è Clero Sæculari, aut ex alio Ordine Regulari non habeant, ad Episcopos Diœcesanos, omni appellatione remota, devolvatur jus supplendi eorundem Prælatorum defectum (si nempè pensatis rerum circunstantiis, ita expediens esse judicaverint) per deputationem Confessarii extraordinarii, quem tám in uno, quám in altero casu, aut é Clero Sæculari, aut ex alio Regulari Ordine, pro ipsorum arbitrio, deligere possint, & valeant.

Commissio Card. Urbis Vicario pro præmissorum executione.

Quocircâ dilecto Filio nostro Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali, moderno Nostro, & pro tempore exsistenti Romani Pontificis in Urbe ejusque districtu Vicario in Spiritualibus Generali, earundem præsentium tenore committimus, & mandamus, ut hæc nostra Decreta, atque Statuta, tám in omnibus ejusdem Almæ Urbis Monasteriis, quæ Regularium regimini subsunt, quam in aliis quibusque Regularium, aut Sæcularium Mulierum, aut Puellarum Domibus, seu Collegiis, atque Conservatoriis, quibus unicus ordinarius Confessor â Superioribus deputari solet, in omnibus & per omnia, juxta earundem Literarum præscriptum, exactissimè observari, & adimpleri faciat; ne forte audiri contingat, quod cum magna animi nostri molestia dictum aliquando esse cognovimus, Apostolicas Constitutiones Romæ quidem ferri, & publicari, sed eas minimè in ipsa Urbe ad effectum perduci.

Item omnibus Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis.

Eandem porro curam, & sollicitudinem injungimus, & demandamus Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis per omnes universi Orbis Ecclesias constitutis; quibus, ut satis perspectum putamus voluntatis nostræ studium, tam in eorum rationabilibus querelis, justisque petitionibus suscipiendis, quâm in corruptelis, quas irrepsisse indicaverint, eliminandis; idque non ex ingenio nostro quidquam statuendo, nec peregrinas novitates inducendo, sed veteres ut plurimùm leges, & regulas, vigili Prædecessorum nostrorum providentia jam pridem constitutas, in pristinum, debitumque vigorem & usum revocan-

cando; Ita eosdem meminisse volumus, proprium zeli Pastoralis officium non in eo situm esse, ut adversùs ea, quæ contra leges fiunt, inutilitèr deplorando declament; sed ut illa de medio tollere curent, adhibitis opportunis remediis in eum finem jam præstitutis; implorato etiam Apostolicæ Sedis auxilio, ubi impedimentum aliquod eorum auctoritati, & legum executioni afferri contingat, omnesque diligentias, & curas, quas corrigendis abusibus ipsi fidelitèr impenderint, in irritum cedere videant.

Durante Confessarii extraordinarii munere, Ordinarii Confessarii munus cesset.

Quoniam verò tám in superiùs allegato Clementis XI. Edicto, quàm in Synodalibus plurium Episcoporum Constitutionibus statutum esse conspicimus, ut quo tempore extraordinarius Confessor alicui Communitati deputatus ministerio suo fungitur, ordinarius Confessor nullum ipsi impedimentum afferre audeat; multòque minùs præsumat per id temporis alicujus Monialis, sive Superiorissæ, sive Novitiæ, sive Conversæ, neque demùm alterius cujuscumque personæ intra septa Monasterii, aut piæ Domus commorantis, Sacramentalem Confessionem audire; Nos, id quoque approbatione nostra roborantes & confirmantes, statuimus, & mandamus, ut Episcopi quidem, si de Monasteriis, aut Domibus eorum regimini subjectis agatur, Regulares autem Superiores, quod ad illas Communitates attinet, quibus ipsi præsunt, pro hujusmodi Legis implemento advigilent, & contravenientes meritis pœnis coerceant, & afficiant.

Extraordinarius verò, expleto officio, se abstineat, etiam ab accessu ad Claustra.

Ac demùm quibuscumque Confessariis extraordinariis, qui vel alicui Communitati generalitér, vel peculiaritér alicui personæ in Monasterio degenti, concessi, ac deputati fuerint, districtè inhibemus, sub pœnis adversùs accedentes ad Monasteria Monialium, & cum ipsis conversantes, præsertim Regulares, à Prædecessoribus nostris quandocumque statutis (quas etiam præsentium vigore confirmamus, & innovamus) ne, postquam suum officium impleverint, ad idem Monasterium ulteriùs accedere, aut ullius generis commercium intra ipsum quomodocumque continuare & fovere, etiam sub spiritualis causæ, aut necessitatis obtentu & colore, audeant, aut præsumant.

Clausulæ pro præmissorum firmitate.

Decernentes, ipsas præsentes Literas, atque omnia, & singula in eis statuta, atque præscripta, etiamsi quicumque in iisdem interesse habentes, seu habere prætendentes, ad id vocati, & auditi non fuerint, nec præmissis consenserint, aut alterius cujuscumque generis

ris defectus forsán adversús eas objiciatur, semper, & perpetuo valida, & efficacia esse, & fore, & ab omnibus, ad quos spectat, atque in futurum spectabit, inviolabilitèr etiam perpetuò observari. Sicque, & non aliter, in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Congregationes ordinarias, aut peculiaritèr deputatas, aliosque Cardinales, etiam de Latere Legatos, ac Vice-Legatos, & Apostolicæ Sedis Nuntios, judicari, & definiri debere; sublata eis, & eorum cuilibet, aliter judicandi, definiendi, ac interpretandi facultate, & auctoritate; atque irritum, & inane decernentes, quidquid secùs à quoquam scientèr, vel ignorantér contigerit attentari.

Derogatio contrariis.

Non obstantibus quibuscumque etiam Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus; necnon quarumcumque Ecclesiarum, & Ordinum Regularium, seu Congregationum, aut Societatum, & Institutorum, etiam S. Joannis Hierosolymitani, aliorumque Militarium Ordinum, seu Monasteriorum Virorum, aut Monialium, aliarumque piarum Domuum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, usibus, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus; Privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis, cuilibet præmissorum, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, etiam hìc de necessitate exprimendis, ac cum quibusvis clausulis, & decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, & derogatoriarum derogatoriis, quomodolibet in contrarium concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis; quibus omnibus, & singulis, hac vice dumtaxát, & ad præmissorum effectum, illis áliàs in suo robore permansuris, de Apostolicæ potestatis plenitudine derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Fides præstanda transumptis.

Volumus demùm, ut earundem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides, tàm in judicio, quàm extra illud, ubique locorum habeatur; quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio.

Nulli ergo omninò hominum liceat paginam hanc nostrarum confirmationis, approbationis, innovationis, volun-

voluntatis, mandati, ſtatuti, decreti, & declarationis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ M.DCC.XLVIII. Nonis Augusti, Pontificatus noſtri Anno Octavo. *Dat. Pontificatus anno* 8. *die* 5. *Auguſti* 1748.

D. Card. Paſsioneus.

J. Datarius.

VISA
de Curia J.C. Boſchi.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

ANno á Nativitate Domini Noſtri Jeſu-Chriſti milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo octavo, Indictione undecima, die verò vigeſimaſexta Auguſti, Pontificatus autem Sanctiſsimi in Chriſto Patris, & Domini Noſtri D. BENEDICTI, Divina Providentia, PAPÆ XIV. Anno Nono, ſupradicta Conſtitutio affixa, & publicata fuit ad Valvas Baſilicæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, & Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis ſolitis, & conſuetis Urbis per me Dominicum Contini, Apoſt. Curſ. -- Horatius Mugnaini, Mag. Curſ.

Concuerda con la Bula, que el Iluſtriſsimo, y Reverendiſsimo Señor Nuncio de ſu Santidad en eſtos Reynos remitiò al Iluſtriſsimo Señor Co-Adminiſtrador Don Gabriel Torres de Navarra, para que ſe publicaſſe, y obſervaſſe en eſte Arzobiſpado de Sevilla.

Doct. Miguèl Joſeph de Coſsìo.